
Drøm om en Høstfest

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Drøm om en Høstfest

4

Drøm om en Høstfest

Drøm om en Høstfest

Drøm om en Høstfest.

Jp 4/9 32.[1]

Af Sognepræst Kaj Munk.

Nu er vi ved den fjerde og sidste af Aarets Fester i vor Kirke: Høstgudstjenesten. Den har ikke det samme Kristuspræg over sig som Jul, Paaske og Pinse, men i Folkebevidstheden staar den sikkert paa Højde med disse tre. Ja, hvem ved, maaske for Flertallet endda en Smule højere. For det med Høsten, det ved vi da, hvad er. Naturligvis er vi overmaade glade for, at Jesus kom til os Julenat og opstod for os Paaskemorgen, og Helligaandens Udgydelse over Apostlene var vel ogsaa noget nødvendigt, som én skal takke for, at det skete. ”Men i vor Lade, paa vor Lo, der har vi nu Guds Gaver”, det har alligevel den Fordel frem for de andre Herligheder, at det er noget, vi kan se med vore Øjne. Og saa drejer det sig forøvrigt om det Begreb, der er det eneste, som er helligt for alle Mennesker, praktisk talt, nemlig det daglige Brød.

*

Jeg bekender mig gerne som en af dem, for hvem Høstsøndagen er en af Kirkeaarets store Oplevelser. Og jeg vilde gerne, at der blev gjort meget mere Stads af den, end der bliver. Mens jeg finder det oplagt i sin Orden, at vor protestantiske Kirke til Hverdags er jævn og beskeden og stiltfærdigt passer sit Arbejde, som det sømmer sig et Tyende i Huset, saa kan den stundom forekomme mig noget armodig og hjælpeløs, naar det gælder om at lave til Gilde.

For at blive i det farlige Billedsprog: naar der er Bryllup i Gaarden, se saa bare, hvor vi er fine allesammen. Ikke bare Bruden under sin Myrtekrans og Brudgommen, der vrikker med Halsen i sin Flip, og Gæsterne, blandt hvem Konerne i Smug piller det sidste Fnug af Mændenes sorte Jakker, men min Sandten om ikke Kokken staar i Køkkenet hvid som en Snemand og har lagt en lille Alen til sin Vækst, og de smaa Opvartersker, der i Gaar laa og flød i Roerne, er i Dag saa nysselige og saa pyntelige med hvide Forklæder og Kapper over Fletningerne, saa man kunde fristes til at fri til dem allesammen under et.

Men naar vor gamle Kirke gør Tjeneste ved Højtid, saa vogter den sig dydsiret for al Forfængelighed, stikker nogle Blomster i Stolestaderne og tænder et Par Lys paa Alteret og læser saa op af Postillen, som jo kan være udmærket, men ikke den Dag er anderledes end de andre Dage.

Aah, jeg kunde have Lyst til at foreslaa noget helt andet. Naar nu Folk kommer der efter en god Høst og er højtidsstemte og aabne, at Kirken saa stod der bred og favnende og havde Mod til at sige: ”Stemning er ogsaa godt. En sjælden Gang imellem at være af Hjertet glad, at faa løftet Sindet rigtigt opad, at faa en Oplevelse af den Verden, I Mennesker ogsaa hører til i, det vil jeg gerne tjene jer i at hjælpe jer til.”

Hvad siger man saa om Kl. 7 om Morgenen at samles i de smaa Sognekirker og begynde med et Fadervor og "Nu rinder Solen op af Østerlide"? Saa holder kornsmykkede Rutebiler uden for Kirkedøren og kører Læs efter Læs til Stiftets Domkirke. Dér har Biskoppen trukket i alt sit Skrud, og for en Gangs Skyld lyder det kønt med Messe. Og saa har man engageret en af de allerhabileste Kræfter fra Den kongelige Opera, én, hvis Stemme svarer til Kirkens Arkitektur. Han synger for til "O store Gud, vi love dig", saa vi alle synger med, og alle kan mærke, at nu gør vi det virkeligt.

Imidlertid er der dækket Kaffeborde paa alle Byens Hoteller, og vi har selv noget Smørrebrød med i sirlige smaa Kurve. Og nu holder Rutebilen igen parat, stadig omslynget med "gyldne Aks og Vipper", og kører os uden for Byen til Stubmarker op ad et Bakkedrag. Dem følges vi ad op ad, syngende "Nu falmer Skoven trindt om Land", og naar vi er naaet op, lejrer vi os, og saa takker Biskoppen paa hele Menighedens Vegne vor Gud, vor Skaber og Opholder, at han gav os Livet og skrev Lovene for Naturen, saa den maa tjene os og give os gylden Frugt af vort Arbejde, og at han gav os Ordet, saa vi ved, fra hvem Velsignelserne stammer, og til hvem vi skal vende os med vor brusende Tak.

Og nu er Dagen ved at hælde, og saa naar vi da dens største Øjeblik; thi nu kommer vore egne Præster, Præsterne fra de smaa Sognekirker, kommer klædt i Guldbrokade med Rug og Hvede, Byg og Havre i Mønstret, med hvide Messesærke over med Kornblomst og Klinte paa, de kommer med Sakramentet i Haanden, og derude, under Guds frie Himmel paa de afhøstede Marker møder vi da ind under Aftenstilheden Ham, vor Frelser, vor Broder og vor Gud.

*

Pengene til alt det, hvor skal de komme fra? Aah, det koster ikke saa meget. De skal komme fra Stiftskassen og fra Menighedsraadskassen og fra brave Mennesker, der har lidt tilovers og vil glæde sig ved en sjælden Gang at faa Lov at mærke, at vi har hjemme i en Menighed - udover naar der er Menighedsraadsvalg.

Og mens vi kører hjem i Bilerne, sidder vi og synger og gaber lidt og blunder lidt ind, og saa er vi hjemme og skilles med et Tak for i Dag. Og næste Dag læser vi i Aviserne, hvad kristne Brødre og Søstre refererer om Kirkens Maskeradeoptog og Præsterne, der var klædt i Flitterstads og Frisørkaaber, og hvad andet velment de nu kan finde paa. Og vi under dem gerne den Glæde, for vi har jo haft vor og ved dog nok, hvis der er den bedste.

Regnvejr? Aah, mon ikke Gud kunde gøre Djævelen en eller anden Indrømmelse for at lade være med at ødelægge Vejret den Dag? Og snød han sig alligevel til det, vilde vi blot føle Højtiden dobbelt, om den piskende Regn tvang os til at forblive under Domkirkens skærmende Tag.

Vedersø Præstegaard, 31. Aug. 1932.